

UCHWAŁA NR XCIII/1039/IV/2006

RADY MIASTA POZNANIA

z dnia 16 maja 2006 r.

w sprawie **nadania tytułu „Zasłużony dla Miasta Poznania” Pani Marii Margarecie Kępińskiej Jakobsen.**

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 2 Statutu Miasta Poznania oraz § 1 ust. 2 uchwały Nr XIX/140/IV/2003 z dnia 3 czerwca 2003 r. Rady Miasta Poznania w sprawie trybu przyznawania wyróżnień honorowych Miasta Poznania, uchwała się, co następuje:

§ 1

Wyrażając uznanie oraz głęboki szacunek dla wybitnej pracy humanitarnej oraz działalności na rzecz poszanowania praw człowieka i godności ludzkiej jako podstawy sprawiedliwości i pokoju na świecie, Rada Miasta Poznania nadaje

Pani Marii Margarecie Kępińskiej Jakobsen
Tytuł Zasłużony dla Miasta Poznania

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Poznania.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący RMP
(-) Grzegorz Ganowicz

UZASADNIENIE
DO PROJEKTU UCHWAŁY
RADY MIASTA POZNANIA

w sprawie: **nadania tytułu „Zasłużony dla Miasta Poznania” Pani Marii Margarecie Kępińskiej Jakobsen.**

Pani Maria Margareta Kępińska Jakobsen urodziła się w Poznaniu, gdzie studiowała na wydziale prawno-ekonomicznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza. Tytuł magistra prawa uzyskała w 1963 roku. W latach 1964-1965 odbyła staż sędziowski w Sądzie Rejonowym w Poznaniu. W latach 1968 ukończyła studia językowe (j. duński) na Uniwersytecie Kopenhaskim, a w 1973 tytuł licencjata w Instytucie Wschodnioeuropejskim Uniwersytetu. Cztery lata później pomyślnie zdała egzamin państwowy w kopenhaskiej szkole biznesu na tłumacza przysięgłego (polsko-duński).

Pani Maria Margarita Kępińska Jakobsen przez kilka lat pracowała w roli tłumacza dla duńskiego urzędu do spraw uchodźców. Pracowała również jako nauczycielka Wschodnioeuropejskiego Instytutu na Uniwersytecie Kopenhaskim

Przez długi czas zajmowała się badaniami nad „rozwojem polskiego prawa kryminalnego i procedury kryminalnej w odniesieniu do międzynarodowych zobowiązań prawnych dotyczących praw człowieka”, wpraw w Waszyngtonie, a następnie w Instytucie Kryminologii na Uniwersytecie Kopenhaskim oraz w duńskim Centrum Praw Człowieka.

Była współtwórcą i sekretarzem generalnym organizacji pomocy humanitarnej „Solidarność z Polską” – 1980 – 2000. Jako wolontariuszka zorganizowała i wysłała ponad 400 transportów humanitarnych do Polski, a po 1990 również do krajów bałtyckich.

Od roku 1985 jest członkiem i współpracownikiem Duńskiego Komitetu Helsińskiego, a od roku 1993 jest pracownikiem akademickim Duńskiego Komitetu Helsińskiego. Jako członek Komitetu brała udział w kilku misjach i obserwacjach wyborów w Polsce, na Węgrzech, w Rumuni, Turcji, Litwie, Estonii, Łotwie i Ukrainie oraz na Białorusi, a także w wielu konferencjach narodowych. Pracowała jako oficer programowy w kilku programach i zorganizowała kilka konferencji i seminariów (programy PHARE).

Bardzo istotne okazały się lata: 1989-2001, kiedy to inicjatywy Komitetu Helsińskiego i Pani Kępińskiej Jakobsen dotyczące warunków więziennych w różnych krajach zaowocowały współpracą w temacie reform w więzieniach i reform prawa pomiędzy

Duńskim Komitetem Helsińskim, duńskimi władzami i władzami krajów centralnej i wschodniej Europy oraz krajów bałtyckich.

Z ramienia Duńskiego Komitetu Helsińskiego zorganizowała i prowadziła kursy w Danii dla administratorów więzień, polityków, prawników, kuratorów i pracowników społecznych z Polski i krajów bałtyckich dotyczące więzień, polityki kryminalnej, kar alternatywnych i systemu kuratorskiego. W latach 1991-2001 z kolei, rozwinęła się współpraca pomiędzy Komitetem Duńskim i organizacjami w Polsce i krajach bałtyckich w zakresie przestępczości młodocianych i reform prawa kryminalnego. Brała udział w kilku międzynarodowych seminariach i konferencjach dotyczących sprawiedliwości młodocianych w krajach bałtyckich, Kazachstanie, Polsce i Ukrainie. W 2001 napisała rozprawę dotyczącą prawa młodocianych dla Instytutu Reform Prawnych i Konstytucyjnych (COLPI) w Budapeszcie.

Od 1995 współpracowała z duńską „Kofoed’s School” (Instytut Rehabilitacji Społecznej) i społecznymi organizacjami praw człowieka w Polsce, Estonii, Litwie i Ukrainie w celu przedstawienia tych systemów. Zainicjowała, a później wspierała utworzenie szkół Kofoeda w Poznaniu (przy Fundacji Barka), Siedlcach i Warszawie.

Oprócz tego, Pani Kępińska Jakobsen była realizatorem projektu PHARE – dotyczącego praw dziecka w krajach bałtyckich latach 1997-2001.

Od 1996 zajmuje się prawami osób chorych psychicznie w Polsce, krajach bałtyckich i Ukrainie. Zainicjowała, a później czynniej wspierała utworzenie w Poznaniu dziennego domu pobytu dla osób z zaburzeniami psychicznymi w ramach międzynarodowej sieci „Domów pod Fontanną”.

Pani Jakobsen posiada ponadto szereg odznaczeń i tytułów. W latach 1989-2000 otrzymała kilka wysokich odznaczeń polskich za pracę humanitarną i pracę na rzecz Praw Człowieka. W 2000 roku została odznaczona Łotewskim Medalem Zasłużonych, medalem „Lacplešis” dla osób zajmujących się Prawami Człowieka, a w roku 2003 Estoński Krzyż Zasługi.

Jej poświęcenie i zaangażowanie doceniono również w kraju. Otrzymała Złoty Krzyż PCK (1981 r.), Krzyż Zasługi za działalność Humanitarną i Prawa Człowieka od Rządu Londyńskiego (1988 r.), Złoty Krzyż Zasługi od rządu RP w Warszawie (1989 r.), Krzyż Komandorski (1998 r.), Medal Polonia Samper Fidelis (1999 r.) i wiele innych odznaczeń, w tym m.in. od miast Płocka, Siedlec i Gdańska.

Biografia Pani Marii Margarety Kępińskiej Jakobsen ukazuje symbiozę osiągnięć naukowych, administracyjnych oraz działań na rzecz ochrony praw człowieka i podstawowych wolności.

Podsumowując, dokonania na rzecz rozwoju społecznego miasta Poznania oraz niekwestionowany autorytet Pani Jakobsen jako prawnika występującego w obronie swobód obywatelskich oraz podstawowych praw człowieka w pełni uzasadniają przyznanie tytułu Zasłużony dla Miasta Poznania.

Dr med. Andrzej Grzybowski
Radny Miasta Poznania